

- Jézus hatalma: gyógyíthatatlan betegség felett (a százados szolgája), halál felett (naini ifjú), természet erői felett (tenger lecsendesítése), démonok felett.
- Az embernek nincs ereje / eszköze ezek ellen, csak fél tőlük – „senki sem mert elmenni azon az úton”.
- A démonok félnek Jézustól, mert ismerik a hatalmát. Tudják, hogy mi lesz a sorsuk (ezért mondják, hogy „idő előtt”), bár ez még Jézus kereszthalála és feltámadása előtt történik. – Nekik Jézus győzelme miatt lesz az örök győtrelem a részük, nekünk Jézus győzelme nélkül lenne az.
- Engedélyt kérnek Jézustól, hogy cselekedhessenek. Ezzel is Isten Fia hatalmát ismerik el (még ha láznak is ellene: „mi közünk hozzád”).
- Ma sem tehetnek a démonok (és a Sátán) semmit Isten engedélye nélkül, bármilyen hosszú is a póráz. Mutogatják az erejüket (ld. párhuzamos helyek: „elszaggatta a láncokat”), azt, hogy sokan vannak (légió), tönkreteszik azt az embert, akiben benne vannak („kövekkel vagdalta magát”).
- Ha Isten megenged nekik valamit, akkor azon keresztül jól munkál (ld. Jób), emberek megtérhetnek ennek nyomán (Jób jobban megismeri az Urat), megbocsátást munkálhat (ld. József és testvérei)...
- A pásztorok és a város lakói nem térnek meg. Jézus nem kényszerít embereket arra, hogy Őt befogadják. Ha elküldik, elmegy, de aki „megnyitja az ajtót” (Jel 3,20), ahhoz bemegy...
- A megszabadított ember viszont Jézussal akar maradni, majd elkezd hirdetni Őt (Lk 8,38–39). Így gyakorolja Jézus a hatalmát: tesz valamit velem, megszabadít engem, ezért hirdetem önként, örömmel, hogy Ő az Úr, a Szabadító.
- A pásztorok azt mondják el, ami „történt”. Nem Jézusról tesznek bizonyosságot – mert ők sem fogadták be, csak megijedtek (bajban voltak). A megszabadított azt hirdeti, „milyen nagy dolgot tett vele Jézus”.
 - o Meg vagyok-e győződve, hogy ami rendkívüli velem történt, azt Jézus Krisztus tette? El merem-e mondani, hogy Ő tette? Jézus elment, a megszabadítottak itt vannak, nekik kell hirdetniük, mit tett Ő.
- Terjed az okkultizmus, a pogányság. Sok a démon a körülöttünk élő emberekben. Egy-egy reakciójukról fel lehet ismerni.
 - o Mk 16,17: „az én nevemben ördögöket űznek”. Egyesek „szó szerint” ezt teszik, de a fát a gyümölcséről lehet megismerni (Mt 7,22). Ezen a területen a legveszélyesebb, ha csak mondom, hogy „Jézus nevében”, de valójában nem az Ő nevében (követeként, Őt képviselve, Őröla bizonyosságot téve) vagyok jelen. – A másik véglet, ha hallgatunk, vagy elmenekülünk, vagy Jézus neve nélkül próbálunk tenni valamit.